

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/130/2013
Identifikačné číslo spisu:	3011200493
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200493.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: D. D., bytom Y., Y., J., právne zast. JUDr. Renátou Jánskou, advokátkou, Advokátska kancelária, Piaristická 6836, Trenčín, proti odporcovi: Okresný úrad Trenčín, (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Trenčíne), Nám. Sv. Anny 7, Trenčín, za účasti 1/ X. D., bytom A., J. a 2/ Slovenského pozemkového fondu, Bratislava, Búdková 36, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. H/2011/00088-3/OVE zo dňa 29.06.2011, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/71/2011-44 zo dňa 30. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/71/2011-44 zo dňa 30. apríla 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým uznesením uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia odmietol odvolanie navrhovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia odporcu č: H/2011/00088-3/OVE zo dňa 29.6.2011, ktorým odporca rozhodol, že navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. na navrátenie vlastníctva alebo priznania náhrady za pozemky v k.ú. J. parc. č. 145/1 a 148/2, pretože pozemky neprešli na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ včas odvolanie, ktorým navrhol napadnuté rozhodnutie preskúmať, pretože ho považuje za nesprávne a nedostatočné. Odvolanie bližšie nezdôvodnil. Krajský súd poukázal na to, že vo veci bolo krajským súdom rozhodnuté dňa 06.03.2012 tak, že napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené. Navrhovateľ podal včas odvolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 1 Sžr/85/2012 zo dňa 22.01.2013 prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Krajský súd uviedol, že konal v zmysle intencií

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a uznesením zo dňa 28.02.2013 vyzval navrhovateľa, aby v lehote 15 dní odvolanie doplnil a opravil tak, aby malo náležitosti opravného prostriedku podľa ust. § 249 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 2501 ods. 2 O.s.p. Zároveň bol navrhovateľ poučený, že ak vady podania neodstráni a tieto bránia vecnému vybaveniu, súd opravný prostriedok odmietne. Výzva bola doručená právnej zástupkyňi navrhovateľa dňa 06.03.2013, ale vady podania v lehote 15 dní neboli odstránené a ani v ďalšom období.

Krajský súd preto podľa § 250p O.s.p. odvolanie navrhovateľa odmietol. Poukázal na to, že v danom prípade navrhovateľ odvolanie nezdôvodnil a ani dodatočne, hoci bol k tomu súdom vyzvaný a poučený o náležitostiach opravného prostriedku s upozornením na následky spojené s márnym uplynutím poskytnutej lehoty. Z dôvodu, že neodstránenie väd podania bránilo vecnému vybaveniu odvolania, krajský súd podľa § 250p O.s.p. opravný prostriedok odmietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa písm. c/ O.s.p., pretože bolo odvolanie odmietnuté.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Navrhovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu v zákonnej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie a navrhol napadnuté rozhodnutie súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Uviedol, že s napadnutým rozhodnutím súdu nesúhlasí, nakoľko týmto postupom súdu by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhovateľ priznal, že ho súd uznesením vyzval na odstránenie väd a doplnenie jeho písomného podania zo dňa 28.07.2011 a že v zmysle predmetnej výzvy svoj návrh v stanovenej lehote nedoplnil v požadovanom rozsahu, avšak stalo sa tak z dôvodu, že bez vlastnej viny v tom čase nemohol komunikovať ani so súdom ani s právnou zástupkyňou, nakoľko sa mu zhoršil zdravotný stav. Tento mu dlhodobejšie nedovoľuje riadny kontakt s úradmi. Ani jeho právna zástupkyňa nemohla vady jeho podania odstrániť bez jeho súhlasu.

Navrhovateľ súčasne predložil doplnenie jeho podania - odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Uviedol v ňom, že svojím odvolaním napáda rozhodnutie odporcu v celom rozsahu pre jeho nesprávnosť, z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého vychádzal pri posudzovaní uplatneného reštitučného nároku účastníkov: D. D. a X. D. (právní nástupcovia pôvodného žiadateľa O. D., zomr. XX.XX.XXXX) a ktorý nárok pozemkový úrad nesprávne právne posúdil.

Spresnil, že svojím návrhom zo dňa 28.07.2011 sa domáhal preskúmania uvedeného rozhodnutia a postupu odporcu, ktorý rozhodnutiu predchádzal a žiadal, aby krajský súd predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a rozhodnutie, za účelom vykonania ďalšieho dokazovania v zmysle riadneho a náležitého poučenia, ktoré odporca účastníkom poskytne.

Poukázal na to, že odporca dôsledne neuplatnil zásadu tzv. materiálnej pravdy, ako aj zásadu zákonnosti a voľného hodnotenia dôkazov, v zmysle ktorých povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či v prospech svedčia, nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov.

Poukázal na to, že z rozhodnutia odporcu zo dňa 29.06.2011 vyplýva, že pri posudzovaní oprávnenosti uplatneného reštitučného nároku podľa § 6 ods. 1 písm. k) zák. č. 229/1991 Zb. skúmal kumulatívne splnenie dvoch základných podmienok a to, že a) žiadateľ (jeho právny predchodca) uzavrel zmluvu o prevode svojho vlastníctva k nehnuteľnostiam na štát v tiesni, b) reštituent (jeho právny predchodca) uzavrel zmluvu o prevode svojho vlastníctva k nehnuteľnostiam na štát za nápadne nevýhodných podmienok. Odporca preskúmaval a vyhodnocoval právny úkon prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti - kúpnu zmluvu z r. 1984 uzavretú medzi vlastníckmi nehnuteľnosti O. D. a jeho manželkou ako predávajúcimi a medzi štátom zast. Mestský národný výbor v Trenčíne ako kupujúcim ohľadne nehnuteľností: parc. č. 145/1 a 148/2, pričom dospel k nesprávnemu záveru, že v danom prípade nie je prinajmenšom splnená podmienka uzavretia kúpnej zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok. Pokiaľ ide o podmienku uzavretia kúpnej zmluvy v tiesni, odporca uviedol, že v tejto skutočnosti viackrát vyzval žiadateľa, aby jej splnenie preukázal, pričom žiadateľa v tejto súvislosti nedoložili žiadne dôkazy.

Pokiaľ ide o uvedené tvrdenia odporcu, navrhovateľ uviedol, že sa počas takmer dvadsiatich rokov viackrát dostavil na správny orgán a v predmetnej veci som podal viackrát ústne vysvetlenie, v čom spočívala ona tieseň jeho rodičov pri uzatváraní kúpnej zmluvy. Keďže odporca trval na tom, že ním

uvádzané dôvody sú všeobecné a nedostatočné, ktoré nemôže uznať, a teda sa ďalšími jeho vyjadreniami k už uplatneným dôvodom nebude zaoberať. O tom, že sa pred správny orgán dostavil a podal mu ústne vysvetlenie a doplnenie dôvodov reštitučnej žiadosti, nebol zo strany správneho orgánu spísaný žiadny záznam. Prítom aj ďalší účastník konania, jeho brat X. D. môže potvrdiť, že i on sa niekoľkokrát dostavil na správny orgán, aktívne sa zaujímal o postup správneho orgánu pri vybavovaní reštitučnej žiadosti, nakoľko konanie správneho orgánu bolo nesmierne zdĺhavé. Aj on sa snažil vysvetliť, že nemá k dispozícii také dôkazy (žiadne písomnosti, doklady či listiny, konkrétne vyhrážky a nátlak voči našej rodine), ktoré by jednoznačne potvrdzovali konkrétnu tieseň jeho rodičov pri uzavretí kúpnej zmluvy. Ani navrhovateľovi ani jeho bratovi X. D. prítom správny orgán nebol dostatočne nápomocný a neustále zotrval na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 12.10.1992 pod č. 1156/92/PÚ. Navrhovateľ uviedol, že odporca z vlastnej iniciatívy uskutočnil dokazovanie jedine v tom rozsahu, že od príslušnej správy katastra si vyžiadal úplnú kópiu kúpnej zmluvy uzavretej medzi O. D. a jeho manželkou (pôvodní žiadatelia) a Čsl. štátom v roku 1984 a zabezpečil si kópiu návrhu MNV v Trenčíne, finančného odboru, zo dňa 15.07.1985 na zápis do evidencie nehnuteľností, čo v žiadnom prípade nie je možné podľa navrhovateľa považovať z hľadiska uvedených zásad za postačujúce pre posúdenie všetkých okolností uzavretia predmetnej KZ a pre náležité zhodnotenie a dostatočne odôvodnený a objektívny záver, že skutočne táto zmluva nebola uzatvorená ani v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok.

Poukázal na ust. § 3 ods. 2 Správneho poriadku účastníkom konania, z ktorého vyplýva, že zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Na základe uvedeného navrhol, aby správny orgán vykonal dokazovanie vypočutím jeho brata X. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., J. a tiež dožiadaním všetkých archívnych dokladov z Archívu Mesta Trenčín k investičnému zámeru - dostavba areálu Gymnázia Ľ. S. v Trenčíne.

Pokiaľ ide o otázku splnenia podmienky „nápadne nevýhodných podmienok“ pri uzavretí KZ vr. 1984 odporca sa podľa navrhovateľa nesprávne zamerlal jedine na skúmanie zákonnosti určenia kúpnej ceny, pričom z ustálenej judikatúry tak NS SR, ako aj ÚS SR jednoznačne vyplýva, že zákonnosť určenia kúpnej ceny - s poukazom na vtedy platnú vyhlášku č. 47/1969 Zb., nemožno stotožňovať s jej „primeranosťou“. Zatiaľ čo pojem „zákonnosť“ vyjadruje súlad ustanovenej ceny splatnými cenovými predpismi resp. inými zákonnými obmedzeniami výšky ceny, „primeranosť“ vyjadruje istú mieru ekvivalencie zmluvných plnení. Dôležitým faktorom pri posudzovaní ceny je miera možnosti oboch strán určiť cenu, prípadne následky odmietnutia uzavrieť kúpnu zmluvu, ak sú podmienky nastolené druhou zmluvnou stranou nevýhodné (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžo/63/2010 zo dňa 25.11.2010, Nález ÚS SR sp. zn. I US 154/08-32 z 26.02.2009, rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/193/2010 zo dňa 24.08.2011).

Odporca tým, že sa uspokojil len so zistením súladu kúpnej ceny s vtedy platnou právnou úpravou, bez toho že by sa zaoberal jej primeranosťou vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti uzavretia KZ, postupoval v rozpore so zásadou materiálnej pravdy a nedostatočne zistil skutočnosti, ktoré by mohli preukázať existenciu nápadne nevýhodných podmienok pri prevoze pozemkov na štát. V tejto súvislosti tiež poukázal na znalecký posudok zo dňa 30.08.1984 znalca Ing. Z. X., ktorým mala byť stanovená kúpna cena prevádzaných nehnuteľností žiadateľa, vrátane ocenenia porastov pozemkov a investícií - tak ako sa cituje v KZ. Podľa navrhovateľa odporca nedôsledne postupoval, keď nezabezpečil predmetný znalecký posudok v celom jeho znení a vyhotovení a tento náležité nepreskúmal a nevyhodnotil ako jeden z dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa odporca zaoberal skúmaním tohto znaleckého posudku. Keďže samotný znalecký posudok sa v spise nachádza v neúplnom znení, odporca ani reálne nemohol preskúmať celý jeho obsah a tento následne ani nemohol náležité posúdiť.

Odporcovi tiež vyčítal, že neskúmal, či a v akom rozsahu bola pôvodnému oprávnenému vlastníkovi O. D. (otec navrhovateľa) vyplatená „kúpna cena“ za predmetné pozemky. Keďže vyplatenie kúpnej ceny za vykúpané pozemky bolo výdavkom štátu, nepochybne podliehal osobitnej evidencii, prípadne bol i súčasťou príslušnej spisovej agendy, ktorú zrejme v danej veci viedol finančný odbor MNV v Trenčíne, pod ktorého kompetenciu spadal projekt výstavby areálu Gymnázia Ľ. Š. v Trenčíne. Na základe uvedeného navrhol, aby odporca vykonal dokazovanie dožiadaním príslušného štátneho, prípadne samosprávneho orgánu o vydanie týchto dokladov na účely riadneho preskúmania skutkového stavu veci.

Pokiaľ ide o otázku splnenia podmienky „v tiesni“ pri uzavretí KZ v r. 1984 odporca podľa navrhovateľa nevykonával žiadne dôkazy, aby zistil túto skutočnosť.

Navrhovateľ trval na tom, že jeho otec O. D. (pôvodný žiadateľ) si uplatnil reštitučný nárok na vrátenie parc. č. 145/1 - záhrady vo výmere 141 m² a 148/2 - záhrady o výmere 218 m², k.ú. J. z dôvodu, že kúpnu zmluvou z r. 1984 tieto nehnuteľnosti previedol na čl. štát, nie podľa svojej slobodnej vôle, ale pod tlakom MNV v TN, odbor výstavby, ktorý na neho naliehal pod hrozbou vyvlastnenia predmetných pozemkov vo verejnom záujme. Jeho otec si bol vedomý reálneho nebezpečenstva vyvlastnenia nehnuteľností za ešte horších podmienok (cenových). To, že táto hrozba bola reálna dosvedčuje i fakt, že u niektorých susedných nehnuteľností v tejto lokalite skutočne došlo k vyvlastňovaniu na účely výstavby školskej jedálne k budove Gymnázia Ľudovíta Štúra v TN, čo sa konštatuje i v spise nachádzajúcom sa k návrhu MNV TN, finančný odbor, na zápis do evidencie nehnuteľností zo dňa 15.07.1985. K realizácii predmetnej výstavby Školskej jedálne gymnázia napokon aj skutočne došlo, takže je nepochybné, že obavy žiadateľa pramenili z reálnych okolností. Teda jeho rodičia sa o predaji nehnuteľností rozhodovali v čase a za podmienok, kedy reálne došlo k vyvlastneniu pozemkov niektorých ďalších vlastníkov (v susedstve), keď títo nesúhlasili s odpredajom. Jednalo sa o ten istý investičný zámer bývalého MNV v Trenčine, takže ostali vlastníci dobre vedeli a boli opodstatnene presvedčení, že ak sa štát rozhodne, že je potrebné na tento zámer zabráť ich nehnuteľnosť, o svoje vlastníctvo prídu, či už núteným vyvlastnením alebo vynútenou kúpnu zmluvou. Nešlo o rozhodnutie, či predáť alebo nepredať a ani za akú cenu. Pre jeho rodičov nebola kúpna zmluva nijako výhodná, predmetné pozemky mali pre nich celkom iný význam a hodnotu, ktorú vtom čase nemohli nahradiť peniazmi. Teda tieto pozemky mali pre nich inú, oveľa väčšiu hodnotu (osobnú a spoločenskú), než ako to vyjadruje štátom diktovaná a stanovená kúpna cena v kúpnej zmluve. O to väčšie prišlo sklamanie, keď ani po desiatkach rokov od núteného predaja pozemkov v prospech štátu, plánovaná výstavba nebola zahájená a budúcnosť celého investičného zámeru a projektu na dobudovanie areálu Gymnázia naďalej zostáva značne neistá. Viaceré vykúpené a vyvlastnené pozemky pri školskej jedálni roky chátrajú, nik sa o ne nestará, sú zdevastované a zaťažené rôznym odpadom a slúžia skôr ako smetisko. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že odporca pri vydaní svojho rozhodnutia nesprávne právne vec posúdil.

Odporca síce použil správny právny predpis, ale tento nesprávne aplikoval pri posúdení daného prípadu, a to aj v zmysle súdnej praxe. Podľa názoru navrhovateľa, nedostatočne zistený skutkový stav viedol pozemkový úrad k nesprávnemu posúdeniu veci. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru NS SR k otázke tiesni (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo-KS 1/2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. júla 1996, sp. zn. 2 Cdo 41/96)) a nápadne nevýhodných podmienok (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo-KS 1/2004), ako aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 346/09).

Podľa navrhovateľa až na základe riadne zisteného skutkového stavu veci vo vyššie uvedenom rozsahu môže odporca náležite preskúmať a posúdiť splnenie jednotlivých podmienok uplatneného reštitučného nároku podľa platných právnych predpisov a v zmysle ustálenej súdnej praxe, ktorá poskytuje dostatočný podklad pri aplikácii zákonných ustanovení.

Na základe uvedeného navrhovateľ žiadal, aby súd pokračoval v uvedenom konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľa

K odvolaniu navrhovateľa sa odporca vyjadril tak, že trvá na svojom vyjadrení č.j. H/2012/00076-14 /o dňa 06.05.2012, ktoré bolo zaslané krajskému súdu. Odporca uviedol, že v správnom konaní vyzýval oprávnené osoby, aby predložili resp. označili dôkazy, ktoré by preukazovali tieseň a nápadne nevýhodné podmienky. Oprávnené osoby však nepredložili žiadne dôkazy.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.)

preskúmal napadnuté uznesenie podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno vyhovieť.

V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou odo dňa 01. októbra 2013 obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona a podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pôsobnosť obvodného úradu životného prostredia, obvodného pozemkového úradu, obvodného lesného úradu, obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie a správy katastra ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad.

Na základe nižšie citovaných zákonných ustanovení má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Obvodného pozemkového úradu v Trenčíne ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Trenčín.

Preto bude s týmto právnym nástupcom najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konať na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podľa ustanovenia § 250p O.s.p. (ktoré je systematicky zaradené v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s názvom „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“), ak je návrh podaný oneskorene alebo ho podá ten, kto naň nie je oprávnený alebo ak sa napáda rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, alebo ak navrhovateľ neodstránil vady, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, súd uznesením opravný prostriedok odmietne.

Súd prvého stupňa potom, ako bolo jeho rozhodnutie zo dňa 06.03.2012 zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v jeho rozhodnutí č. k. 1Sžr/85/2012-39 zo dňa 22.01.2013, vyzval navrhovateľa, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy svoje podanie zo dňa 28.07.2011 doplnil a opravil tak, aby malo náležitosti opravného prostriedku podľa § 249 ods. 2 O.s.p.

Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že krajský súd navrhovateľa poučil, ako má podanie doplniť a súčasne ho poučil o následkoch neodstránenia väd podaného opravného prostriedku v zmysle § 250p O.s.p.

Navrhovateľ bol v súdnom konaní zastúpený právnou zástupkyňou JUDr. Renátou Jánskou- advokátkou na základe plnomocenstva udeleného navrhovateľom zo dňa 28.09.2011.

Predmetné uznesenie súdu (výzva) zo dňa 28.2.2013 bola spolu s uznesením NS SR sp. zn. 1Sžr/85/2012 zo dňa 22.01.2013 doručená právnej zástupkyňi navrhovateľa dňa 06.03.2013.

V stanovenej lehote k odstráneniu väd podaného opravného prostriedku nedošlo, napriek tomu, že

navrhovateľ bol prostredníctvom kvalifikovanej zástupkyne poučený v akej lehote má odstrániť vady podania, ktoré bránia vecnému vybaveniu veci a súčasne bol poučený o následkoch neodstránenia väd podania.

V stanovenej lehote právna zástupkyňa na výzvu nereagovala, nesignalizovala žiadne zdravotné problémy navrhovateľa, ktoré jej bránili v odstránení väd podaného opravného prostriedku a nepožiadala ani o predĺženie lehoty na odstránenie väd.

K odmietnutiu opravného prostriedku zo strany krajského súdu teda došlo z dôvodu nečinnosti právnej zástupkyne, ktorá na výzvu súdu nereagovala a vytknuté nedostatky, ktoré bránili vecnému prejednaniu uvedenej veci v stanovenej lehote neodstránila. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto námietku navrhovateľa, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom vyhodnotil ako nedôvodnú.

Pokiaľ teda krajský súd odmietol opravný prostriedok navrhovateľa podľa § 250p O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tak správne vyhodnotil všetky zákonné podmienky konania vo veci a i právne predmetnú vec správne posúdil, preto aj odvolací súd v plnom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa vo všetkých výrokoch napadnutého rozhodnutia je správne a v súlade so zákonom, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecné správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.